

วิจัยในชั้นเรียน

เรื่อง การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าชั้นเรียน
ในรายวิชาสื่อผ้าบุรุษเบื้องต้น ของนักเรียนระดับชั้น ปวส.1/2
ภาควิชาเทคโนโลยีแฟชั่นและเครื่องแต่งกาย
ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา

โดย

นางสาวแพรวพรรณ โฉมอุไพบู่ ตำแหน่ง ครู
ภาควิชาเทคโนโลยีแฟชั่นและเครื่องแต่งกาย

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ

สารบัญ

	หน้า
คำนำ	ก
สารบัญ	ข
บทคัดย่อ	ค
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญและที่มาของการวิจัย	1
คำถามวิจัย	2
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	3
ข้อตกลงเบื้องต้น	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	5
แรงจูงใจในการศึกษา	5
พฤติกรรมกรเรียน	7
กรอบแนวคิด	8
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย	9
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	9
การเก็บรวบรวมข้อมูล	9
การวิเคราะห์ข้อมูล	9
สถิติที่ใช้ในการวิจัย	10
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	12
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	12
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	12
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	12
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	15
สรุปผลการวิจัย	15
อภิปรายผลการวิจัย	16
ข้อเสนอแนะ	18
เอกสารอ้างอิง	19
ภาคผนวก ก	20

คำนำ

ปัญหาของการไม่เข้าเรียนของนักเรียนนั้นเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นต่อเนื่องโดยตลอด โดยส่วนใหญ่เป็นนักเรียนที่มาเรียนสาย ตันสาย มาเข้าแถวไม่ทัน อีกทั้งไม่มีเงินที่จะมาเรียน หรือมีปัญหาทางครอบครัวรวมถึงไม่ชอบเรียนในรายวิชาดังกล่าว ตลอดจนตัวครูผู้สอนอาจเป็นสิ่งที่ทำให้เกิดสิ่งเหล่านี้ขึ้นได้ แต่ในบางกรณีนักเรียนมีพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนที่ตรงกันข้าม กล่าวคือมีนักเรียนเข้าชั้นเรียนมากกว่านักเรียนที่เกิดจากสาเหตุต่าง ๆ จึงทำให้ผู้วิจัยต้องการศึกษาถึงปัจจัยการเข้าชั้นเรียนของนักเรียน เพื่อเป็นแนวทางในการปรับการเรียนการสอนให้เหมาะสม รวมถึงแก้ไขปัญหาการไม่เข้าเรียนของนักเรียน

การศึกษาในครั้งนี้มีเวลาจำกัดอย่างมาก ทำให้ลักษณะวิธีการศึกษาวิจัยไม่ได้เป็นไปตามระเบียบวิจัยที่ควรปฏิบัติ ผลการศึกษารวมถึงข้อเสนอแนะต่าง ๆ จึงเป็นแต่เพียงข้อสังเกตเท่านั้น

นางสาวแพรวพรรณ โฉมอุไพบ

บทคัดย่อ

ชื่องานวิจัย การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าชั้นเรียนในรายวิชาสื่อผ่านบูรณาการเบื้องต้นของนักเรียนระดับชั้น ปวส.1/2 ภาควิชาเทคโนโลยีแฟชั่นและเครื่องแต่งกาย วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

ชื่อผู้วิจัย นางสาวแพรวพรรณ โฉมอุไพ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ ระดับ ปวส.1.

จากการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนระดับชั้น ปวส.1/2 ภาควิชาเทคโนโลยีแฟชั่นและเครื่องแต่งกาย วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา ในรายวิชาสื่อผ่านบูรณาการเบื้องต้น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามทั้งที่เข้าเรียนและไม่เข้าเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวนทั้งสิ้น 18 คน

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการเข้าชั้นเรียนของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามทั้งที่เข้าเรียนและไม่เข้าเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวนทั้งสิ้น 18 คน ส่วนใหญ่เข้าเรียนมากกว่า 6 ครั้งขึ้นไปในภาคเรียนที่ 1/2566 โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 13 คน คิดเป็นร้อยละ 81 และเข้าชั้นเรียน 4-6 ครั้ง มีจำนวน 5 คน คิดเป็นร้อยละ 19

3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าชั้นเรียนของนักเรียนระดับชั้น ปวส.1/2 ภาควิชาเทคโนโลยีแฟชั่นและเครื่องแต่งกาย วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา ในรายวิชาสื่อผ่านบูรณาการเบื้องต้น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ที่มีระดับความคิดเห็นในระดับมากที่สุด เรียงตามอันดับได้ดังนี้ คือ ความเชื่อมั่นที่มีต่ออาจารย์ผู้สอน มีคะแนนเป็นอันดับ 1 รองลงมาคือ ประเด็นของสัมพันธภาพระหว่างอาจารย์และนักศึกษาในระหว่างการเรียนในชั้นเรียน มีคะแนนเป็นอันดับ 2 และประเด็นความรับผิดชอบต่อตนเองของนักเรียน มีคะแนนเป็นอันดับ 3 ตามด้วยประเด็นการเดินทางมาวิทยาลัย และสุดท้ายคือประเด็นความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนของนักศึกษา มีคะแนนเป็นอันดับ 4

4. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าชั้นเรียนของนักเรียนระดับชั้น ปวส.1/2 ภาควิชาเทคโนโลยีแฟชั่นและเครื่องแต่งกาย วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา ในรายวิชาอาหารว่าง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 ที่มีระดับความคิดเห็นในระดับมากที่สุด เรียงตามอันดับได้ดังนี้ คือ เรียงตามอันดับจากปัจจัยทั้งหมดได้ดังนี้คือ ประเด็นสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน มีคะแนนเป็นอันดับ 5 ประเด็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นอันดับที่ 6 และ ส่วนประเด็นของลักษณะสภาพแวดล้อมของห้องเรียน ลำดับที่ 7 ตามลำดับ ประเด็นที่มีคะแนนปานกลาง คือ สภาวะทางเศรษฐกิจของครอบครัวและสุขภาพจิตของนักเรียนมาเป็นอันดับที่ 8 และ 9

อภิปรายผลการวิจัย

พิจารณาปัจจัยส่งผลต่อการเข้าชั้นเรียนนักเรียนระดับชั้น ปวส.1/2 ภาควิชาเทคโนโลยีแพชั่นและเครื่องแต่งกาย วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา ในรายวิชาเสื้อผ้าบุรุษเบื้องต้น ภาควิชาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ในแต่ละประเด็นดังนี้

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นปัจจัยที่ส่งผลเข้าเรียนในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากระบบการศึกษาของวิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา ภาควิชาเทคโนโลยีแพชั่นและเครื่องแต่งกาย เป็นระบบมีระบบการเรียนการสอนแบบกลุ่ม จึงทำให้ผู้เรียนช่วยกันในการปฏิบัติงานกลุ่มในแต่ละครั้ง อีกทั้งผู้เรียนสามารถเก็บงานค้างที่ไม่ได้ทำการทดสอบภาคปฏิบัติพร้อมเพื่อนร่วมชั้นเรียน ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนมากขึ้น จึงส่งผลให้ปัจจัยนี้อยู่ในอันดับที่ 6 จาก 8 อันดับ

ลักษณะสภาพแวดล้อมของห้องเรียน เป็นปัจจัยที่ส่งผลเข้าเรียนในระดับมาก เนื่องจากมีการใช้ห้องเรียนร่วมกัน ปัจจัยลักษณะสภาพแวดล้อมของห้องเรียนจึงไม่ส่งผลต่อการเข้าชั้นเรียนของเรียนมากนัก ทั้งนี้ปัจจัยนี้ถูกจัดให้เป็นอันดับที่ 7 เท่ากับประเด็นของสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษาด้วยกันเพื่อน จาก 8 อันดับ

ความเชื่อมั่นที่มีต่ออาจารย์ผู้สอน เป็นปัจจัยที่ส่งผลเข้าเรียนในระดับมากที่สุด และนักเรียนให้คะแนนความสำคัญเป็นปัจจัยอันดับที่ 1 จากการสอบถามนักเรียนของสาขาวิชา ๆ พบว่าการที่นักเรียนเข้าชั้นเรียนในกระบวนวิชานี้มากเนื่องจากอาจารย์ผู้สอนมีประสบการณ์ทั้งการสอนและการวิจัย จึงสามารถโยงความสัมพันธ์ของวิชาที่สอนกับกระบวนวิชาอื่น ๆ ของสาขาวิชา ๆ และสภาพแวดล้อมที่เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในปัจจุบันได้

สัมพันธภาพระหว่างอาจารย์และนักศึกษาในระหว่างการเรียนในชั้นเรียน เป็นปัจจัยที่ส่งผลเข้าเรียนในระดับมากที่สุด และมีคะแนนเท่ากันเป็นอันดับ 2 รองจากความเชื่อมั่นที่มีต่ออาจารย์ผู้สอน มีคะแนนเป็นอันดับ 1

สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน เป็นปัจจัยที่ส่งผลเข้าเรียนในระดับมาก ถูกจัดให้เป็นอันดับที่ 5 จึงไม่ส่งผลต่อการเข้าชั้นเรียนของเรียนมากนัก

สภาวะทางเศรษฐกิจของครอบครัว เป็นปัจจัยที่ส่งผลเข้าเรียนในระดับปานกลาง และเป็นปัจจัยที่มีอันดับคะแนนเป็นลำดับที่ 8 การที่นักเรียน มีความเห็นว่าปัจจัยนี้มีผลต่อการเข้าชั้นเรียนน้อยมาก และเป็นปัจจัยสุดท้ายที่ไม่มีผลต่อผู้เรียน

ความรับผิดชอบต่อตนเองของนักศึกษา เป็นปัจจัยที่ส่งผลเข้าเรียนในระดับมากที่สุด ทั้งนี้เพราะการเรียนการสอนของรายวิชาอาหารว่าง จะเป็นรายวิชาที่ต้องลงมือปฏิบัติงานและการทำงานเป็นกลุ่ม ซึ่งแต่ละคนจะต้องแบ่งหน้าที่รับผิดชอบร่วมกันในกลุ่ม เพื่อให้งานสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี จึงต้องมีความรับผิดชอบต่อตนเองค่อนข้างสูง ดังนั้นปัจจัยนี้จึงไม่เป็นปัจจัยที่มีผลมาก โดยมีคะแนนเป็นอันดับที่ 3 จาก 8 อันดับ

การเดินทางมามหาวิทยาลัย เป็นปัจจัยที่ส่งผลเข้าเรียนในระดับมากที่สุด โดยมีคะแนนเป็นอันดับ 4 เนื่องจากส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในต่างจังหวัดต้องเดินทางมาศึกษาต่อ โดยอยู่หอพักที่ไม่มี

ผู้ปกครองควบคุม แนะนำ การปรับตัวต่อสถานการณ์ที่ต้องอาศัยประสบการณ์ชีวิตยังทำได้ไม่ดีเท่าที่ควร บางครั้งอาจนำพาตนเองไปในทางที่ไม่ถูกต้องจึงต้องปกปิดปัญหาต่อผู้ปกครองทำให้สุขภาพจิตถดถอย ซึมเศร้า และไม่อยากพบผู้คน ซึ่งส่งผลต่อการเข้าชั้นเรียนของนักเรียน ปัจจัยข้อนี้จึงมีคะแนนเป็นอันดับต้น ๆ คืออยู่ในอันดับที่ 4 จาก 8 อันดับของปัจจัย

สุขภาพจิตของนักเรียน เป็นปัจจัยที่ส่งผลเข้าเรียนในระดับปานกลาง โดยมีคะแนนเป็นอันดับ 9 ซึ่งไม่มีผลทำให้สุขภาพจิตถดถอย ซึมเศร้า และไม่อยากพบผู้คน ซึ่งส่งผลต่อการเข้าชั้นเรียนของนักเรียน

ความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนของนักเรียน เป็นปัจจัยที่ส่งผลเข้าเรียนในระดับมากที่สุด และเป็นปัจจัยที่มีระดับคะแนนเป็นอันดับ 5 ทั้งนี้เพราะโดยส่วนใหญ่สภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว นักศึกษาที่เข้ามาเรียนที่วิทยาลัย มีรายได้ปานกลางจนถึงรายได้ต่ำ นักเรียนจึงถูกคาดหวังจากผู้ปกครองให้เรียนจบในเวลาที่ดีที่สุดเพื่อที่จะได้ประกอบอาชีพและช่วยแบ่งเบาภาระของครอบครัว ดังนั้นปัจจัยนี้จึงเป็นปัจจัยอันดับแรก ๆ ให้นักเรียนเข้าชั้นเรียน

บทที่ 1

บทนำ

1. ความสำคัญและที่มาของงานวิจัย

ส่วนมากในระดับ ปวช. และปวส. ชอบหนีโรงเรียนไปเที่ยวกัน ซึ่งได้สอบถามนักเรียนหลายคน บอกว่าไปเที่ยวกับเพื่อนบ้าง แฟนบ้าง บางคนบอกเบื่อครู เรียนทั้งวัน เครียดกดดันเนื้อหาไม่น่าสนใจ และอื่นๆ ซึ่งทางโรงเรียนก็ได้แค่บอกว่าโรงเรียนทำได้อย่างมากแค่คว่ำก่าวักเต๋อ ถ้าจะลงโทษตามระเบียบ ไม่ได้เพราะเป็นเรื่องสิทธิเด็ก ทำไม่เด็กไม่ชอบโรงเรียน หนีเรียน ไม่มีความสุขในโรงเรียน น่าจะเป็นโจทย์ใหญ่ของการศึกษาไทยในยุคปัจจุบัน มุมมองในอดีต เรามักจะโทษการหนีโรงเรียนไปเที่ยวข้างนอกว่า เป็นเด็กเกเร ไม่รักดี ขี้เกียจ ขาดความรับผิดชอบ เอาแต่เที่ยว เป็นปัญหาพฤติกรรมของเด็กเป็นหลัก ซึ่ง เกิดอะไรขึ้นจากสภาพสังคมไทย โรงเรียนมิใช่คำตอบ สถาบันที่เตรียมสร้างและหล่อหลอมเด็กไทยให้มีคุณภาพต่อไปใช่หรือไม่ ครูดูแลเด็กเพิ่มมากขึ้น ลดลง หรือทำภารกิจอื่นที่สำคัญกว่า เด็กทำผิดเกิดจากเรียกร้องสิทธิเด็กมากเกินไปหรือเปล่า หรือเหตุมาจากนิสัยและทัศนคติต่อการเรียนของเด็กไม่ชัดเจน เด็กไม่ทราบว่าตัวเองชอบอะไร ต้องการประกอบอาชีพอะไรในอนาคต ค่อนข้างเลื่อนลอย ขาดเป้าหมายและความมุ่งมั่นของการเรียนรู้เพื่ออะไร เด็กจึงคิดแต่ว่าเรียนไปวันๆ ไม่มีชีวิตชีวา เมื่ออย่างเข้าสู่วัยรุ่นจะเริ่มสนใจสังคมเพื่อน การเข้าสู่เรื่องเพศจากสื่อต่างๆ การใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อพูดคุย ดูภาพโป๊ ความบันเทิงและอื่นๆ เมื่อเพื่อนชักชวนโคตรเรียนจึงแทบไม่คิดไรเพราะพ้นจากโรงเรียนคือความอิสระ ทำอะไรที่ตัวเองต้องการได้อย่างเต็มที่ มีเพื่อนต่างเพศ คู่รัก สังคมที่พูดภาษาเดียวกัน มีความเข้าใจตรงกัน รสนิยมเหมือนกัน มีความสุขในสังคมเพื่อนและสิ่งแวดล้อมที่เปิดโอกาสให้ทำอะไรก็ได้ เช่น สวานสัตว์ สวานสาธารณะจึงเป็นที่เดินเที่ยวจูงมือกัน มีมุมธรรมชาติไว้พลอดรัก พูดคุยสนุกสนานได้ ไปเที่ยวห้างสรรพสินค้า เดินดูของ เล่นเกม ดูหนัง สำราชมือถือ เทคโนโลยีสมัยใหม่ เพลิดเพลินเจริญตา ไม่น่าเบื่อหน่าย อีกทั้งปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูกับนักเรียนเปลี่ยนบทบาทไป ครูทุ่มเทเอาใจใส่ ช่วยติดตามแก้ไขปัญหา ตักเตือนคุด่าว่ากล่าว ดีลดลง ดูแลเด็กตามบทบาทหน้าที่ที่ได้รับกำหนดมา คือ สอนหนังสือให้ครบตามคาบเวลา ตักเตือนเด็กให้ตั้งใจเรียน มีความประพฤติเหมาะสม ถ้าต้องลงโทษเข็ยนตีทำไม่ได้ เมื่อเตือนแล้วไม่เชื่อฟังก็ต้องเป็นเรื่องของเด็กและครอบครัวจัดการกันเอง ความสัมพันธ์ - ในเชิงกลยามมิตรกับศิษย์จึงลดลงยิ่งปัจจุบันครูไม่น้อยมาทำงานเอกสารด้านวิชาการรายงานการวิจัยกันมาก เพื่อเพิ่มวิทยฐานะความก้าวหน้าของตนเอง การทุ่มเทเพื่อศิษย์จึงลดลงไปเป็นอันมาก ยิ่งพ่อแม่ผู้ปกครองมัวแต่ทำงานหาเงินกันตลอดเวลา มีเวลาน้อยจึงปรนเปรอลูกด้วยวัตถุนิยม เมื่อลูกทำผิด ถูกครูทำโทษจึงมักปกป้องสิทธิลูกเกินกว่าเหตุ กล่าวโทษครูจนปรากฏเป็นข่าว สุดท้ายเด็กนักเรียนจึงถูกทอดทิ้งทั้งจากครูและพ่อแม่ไปโดยไม่รู้ตัว และค่อยๆ ถูกผลัก หนีเรียนหรือมาจากกระบวนการสอนของครู

ดังนั้นการโดดเรียน หนีเรียน ไม่เข้าเรียนจึงเป็นปฏิกริยาต่อต้านระบบบังคับชีวิตนักเรียนจนเกินไปหาพื้นที่เพื่อนเพื่อปลดปล่อยตนเองบ้าง ทำชีวิตให้ผ่อนคลายขึ้น เพราะแบกค่านิยมและความต้องการของคนอื่นมาโดยตลอด การหนีเรียนยังมีสาเหตุอีกหลายอย่างไม่ว่าจะเป็นความรุนแรงที่เกิดขึ้น มีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนครูบางคน ผู้บริหารที่เข้มงวดจนเกินไป และอื่นๆ การแก้ไข คือ โรงเรียนต้องมีบรรยากาศที่รุ่มร้อน ความสัมพันธ์ใกล้ชิด ผู้บริหารกล้าคิดนอกกรอบ เปิดโรงเรียนให้ระบบหลักสูตรเกิดความเชื่อมโยงกับการเรียนรู้ภายนอกมากยิ่งขึ้น มีโครงการ กิจกรรมต่างๆ ที่หลากหลายตามความสนใจ ครูกับพ่อแม่พูดคุยปรึกษาหารือกัน แก้ปัญหาและให้คำแนะนำเป็นรายบุคคลได้ สอนเด็กให้รู้จักสิทธิ หน้าที่ ความรับผิดชอบ และจิตสำนึก เติมเต็มในเรื่องทักษะชีวิตและภูมิด้านทาน จึงทำให้เกิดประเด็นว่าสาเหตุใดนักเรียนจึงเข้าชั้นเรียนและไม่เข้าชั้นเรียน และนำไปสู่หัวข้อในการทำวิจัยชั้นเรียนนี้ เพื่อที่จะนำไปปรับปรุงระบบการเรียนให้เหมาะสมสอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบันต่อไป

2. คำถามวิจัย

คำถามวิจัยที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้เป็นคำถามซึ่งผู้วิจัยสร้างเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 เป็นคำถามที่ถามเกี่ยวกับคุณสมบัติส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ และจำนวนการเข้าเรียน มีทั้งหมด 2 ข้อ ลักษณะของคำถามเป็นแบบสอบถามชนิดปลายปิดมีหลายตัวเลือกให้ตอบ

ส่วนที่ 2 เป็นคำถามซึ่งถามถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อการมาเรียนของนักเรียนที่ไม่เข้าเรียนในรายวิชาอาหารว่างระดับชั้น ปวส.1/2 ภาควิชาเทคโนโลยีแฟชั่นและเครื่องแต่งกาย วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558 มีทั้งหมด 10 ข้อ ดังนี้

ข้อที่ 1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ข้อที่ 2 ลักษณะสภาพแวดล้อมของห้องเรียน

ข้อที่ 3 ความเชื่อมั่นที่มีต่ออาจารย์ผู้สอน

ข้อที่ 4 สัมพันธภาพระหว่างอาจารย์และนักเรียนในระหว่างการเรียนรู้ในชั้นเรียน

ข้อที่ 5 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

ข้อที่ 6 สภาวะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

ข้อที่ 7 ความรับผิดชอบต่อตนเองของนักเรียน

ข้อที่ 8 การเดินทางมาวิทยาลัย

ข้อที่ 9 สุขภาพจิตของนักเรียน

ข้อที่ 10 ความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนของนักเรียน

ซึ่งลักษณะคำถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) มี 5 ระดับ โดยใช้เกณฑ์กำหนดคะแนน ดังนี้

คะแนน	ระดับความคิดเห็น
5	มากที่สุด
4	มาก
3	ปานกลาง
2	น้อย
1	ไม่เกี่ยวข้อง

ส่วนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิดเกี่ยวกับความคิดเห็นของนักศึกษาต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าชั้นเรียนของนักศึกษาที่เรียนในรายวิชาสื่อผ้าบุรุษเบื้องต้น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 เพื่อเปิดโอกาสให้ผู้ตอบได้แสดงความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเพิ่มเติมอย่างเสรี

3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลให้นักเรียนมาเข้าเรียนหรือไม่มาเรียนในรายวิชาสื่อผ้าบุรุษเบื้องต้น
2. เพื่อให้ทราบถึงสาเหตุที่ทำให้ให้นักเรียนมาเข้าเรียนหรือไม่มาเรียนในรายวิชาอาหารว่างและนำข้อมูลไปปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมต่อไป

4. ขอบเขตของการวิจัย

4.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยเป็นการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อการมาเรียนของนักเรียนที่ไม่เข้าชั้นเรียนในรายวิชาสื่อผ้าบุรุษเบื้องต้น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ของภาควิชาเทคโนโลยีแฟชั่นและเครื่องแต่งกาย วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา จำนวน 18 คน

4.2 การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้ได้แก่ นักเรียนระดับชั้น ปวส.1/2 ภาควิชาเทคโนโลยีแฟชั่นและเครื่องแต่งกาย วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา ที่เรียนในรายวิชาสื่อผ้าบุรุษเบื้องต้น จำนวน 18 คน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนที่เรียนในรายวิชาสื่อผ้าบุรุษเบื้องต้น ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 การวิจัยในครั้งนี้ได้ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง คือนักเรียนที่ไม่เข้าชั้นเรียน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 18 คน โดยใช้ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแจกแบบสอบถามให้กับนักเรียนที่เข้าเรียนและไม่เข้าเรียนจนครบ 18 คน

5. ข้อตกลงเบื้องต้น

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ใช้นักเรียนที่เข้าชั้นเรียนและไม่เข้าชั้นเรียนในรายวิชาอาหารว่างทั้งหมด จึงไม่ได้ตั้งสมมติฐานการวิจัย

6. นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ลักษณะส่วนบุคคลหมายถึง ลักษณะของแต่ละบุคคล เช่น เพศ ของนักเรียนที่เข้าชั้นเรียนและไม่เข้าชั้นเรียนในรายวิชาเสื้อผ้าบุรุษเบื้องต้น

2. เพศหมายถึง นักเรียนที่เป็นเพศชาย หรือนักเรียนที่เป็นเพศหญิง

3. นักเรียน หมายถึง นักเรียนที่เข้าชั้นเรียนและไม่เข้าชั้นเรียนในรายวิชาเสื้อผ้าบุรุษเบื้องต้น

4. ความคิดเห็นของนักเรียนต่อบ้างปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าชั้นเรียนของนักเรียนที่เข้าชั้นเรียนและไม่เข้าชั้นเรียนในรายวิชาอาหารว่างภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 หมายถึง ความคิดเห็น ความเข้าใจ หรือ ความรู้สึกของนักเรียนที่มีต่อบ้างปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าชั้นเรียนของนักเรียนที่เข้าชั้นเรียนและไม่เข้าชั้นเรียนในรายวิชาเสื้อผ้าบุรุษเบื้องต้น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ซึ่งประกอบด้วย 10 ข้อ ดังนี้

4.1 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.2 ลักษณะสภาพแวดล้อมของห้องเรียน

4.3 ความเชื่อมั่นที่มีต่ออาจารย์ผู้สอน

4.4 สัมพันธภาพระหว่างอาจารย์และนักเรียนในระหว่างการเรียนในชั้นเรียน

4.5 สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน

4.6 สภาวะทางเศรษฐกิจของครอบครัว

4.7 ความรับผิดชอบต่อตนเองของนักเรียน

4.8 การเดินทางมาวิทยาลัย

4.9 สุขภาพจิตของนักศึกษา

4.10 ความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนของนักเรียน

5. การเข้าชั้นเรียนหมายถึง การมาเรียนในชั้นเรียนในรายวิชาเสื้อผ้าบุรุษเบื้องต้นและร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ในแต่ละคาบเรียน

7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. แนวทางปัญหาในการเข้าชั้นเรียนของนักเรียนที่เรียนในรายวิชาเสื้อผ้าบุรุษเบื้องต้น

2. ข้อมูลเพื่อใช้ในการปรับปรุงพฤติกรรมและการเข้าชั้นเรียนและปรับปรุงระบบการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับพฤติกรรมและสภาพปัญหาการเข้าชั้นเรียนของนักเรียน

3. เป็นแนวทางการพัฒนาการเรียนรู้อันเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

องค์ประกอบหลักในการเรียนการสอนทุกระดับคือ (1) ผู้สอน โดยในการเรียนการสอนระดับอุดมศึกษาผู้สอนต้องมีความรู้ความเชี่ยวชาญ และต้องสร้างสมประสบการณ์ในวิชาการ เพื่อให้การถ่ายทอดองค์ความรู้ต่าง ๆ เกิดผลสัมฤทธิ์ได้ (2) ผู้เรียน ซึ่งในระดับอุดมศึกษานี้จะต้องมีความรับผิดชอบ และมีวินัยในตนเองสูง มีเป้าหมายในการเรียน (3) การจัดการเรียนการสอน รวมถึงอุปกรณ์ประกอบกาสอน ปัจจุบันสภาพแวดล้อมทางสังคมรวมถึงการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีต่าง ๆ มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วตลอดเวลา อีกทั้งการปรับระบบการศึกษาขึ้นพื้นฐานอย่างรวดเร็วทำให้เกิดความแตกต่างของผู้เรียนในแต่ละพื้นที่ โดยเฉพาะพื้นที่ห่างไกล จึงต้องมีการปรับระบบการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียนด้วยเช่นกัน ปัจจุบันระบบการศึกษาได้เน้นให้ความสำคัญกับผู้เรียน ซึ่งในระดับอุดมศึกษานี้ปฏิบัติได้ใน 2 ลักษณะ ประการแรกตอบสนองความต้องการความรู้ของผู้เรียน ในกรณีนี้ผู้เรียนต้องมีความรู้พื้นฐานมากเพียงพอ และต้องการความรู้ต่อยอดหรือการประยุกต์ความรู้พื้นฐานเหล่านั้น ประการที่สองผู้เรียนมีความรู้พื้นฐานไม่มากเพียงพอ กรณีนี้ผู้สอนต้องให้ความสำคัญเป็นอย่างมาก เพื่อเพิ่มเติมความรู้พื้นฐานของผู้เรียนทั้งหมด ให้มีความทัดเทียมกัน และต่อยอดความรู้เพิ่มเติมให้เพียงพอก่อนออกไปประกอบอาชีพต่อไป ทั้งนี้หากต้องการให้การเรียนการสอนกรณีนี้สัมฤทธิ์ผล ผู้เรียนควรต้องเข้าเรียนในชั้นเรียนเพื่อให้ผู้สอนได้ประเมินระดับความรู้โดยรวมของผู้เรียนในแต่ละภาคการศึกษา ดังนั้นการที่ผู้เรียนจะเข้าชั้นเรียนจะต้องมีเหตุจูงใจในการศึกษา และพฤติกรรมเรียนที่สอดคล้องกับระดับการศึกษา

1.แรงจูงใจในการศึกษา

แรงจูงใจ (motivation) หมายถึง พลังสมบรูณ์แรงขับ (drive) ความต้องการ (needs) สภาวะอารมณ์ความตั้งใจ หรืออื่นใดที่เริ่มต้นจะดำรงอยู่และนำไปสู่ความมุ่งมั่นในความสำเร็จของบุคคลที่วางเป้าหมายไว้

Murray ได้แบ่งแรงจูงใจออกเป็น 3 ประเภทได้แก่

1. แรงจูงใจทางสรีรวิทยา แรงจูงใจด้านนี้เกิดขึ้นเพื่อสนองความต้องการทางด้านร่างกายทั้งหมด เพื่อให้บุคคลมีชีวิตอยู่ได้ เป็นความต้องการตามธรรมชาติที่จำเป็นของมนุษย์ได้แก่ น้ำ อาหาร
2. แรงจูงใจทางจิตวิทยา มีความสำคัญน้อยกว่าแรงจูงใจทางด้านสรีรวิทยา เพราะจำเป็นในการดำรงชีวิตน้อยกว่า แต่เป็นแรงช่วยทางด้านจิตใจ แรงจูงใจประเภทนี้ประกอบด้วย
 - 2.1 ความอยากรู้อยากเห็นและตอบสนองต่อสิ่งแวดล้อม
 - 2.2 ความต้องการความรักและความเอาใจใส่ใกล้ชิดจากผู้อื่น
3. แรงจูงใจทางสังคมหรือแรงจูงใจที่เกิดจากการเรียนรู้ แรงจูงใจชนิดนี้มีจุดเริ่มต้นส่วนใหญ่จากประสบการณ์ทางสังคมในอดีตของบุคคล และเป้าหมายของแรงจูงใจทางสังคมที่มีความสำคัญต่อ

3.1 แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ (Achievement motives) เป็นแรงจูงใจที่ทำให้คนมุ่งประสิทธิภาพในการทำงาน มีความกระตือรือร้นที่จะพยายามทำงานให้ได้ผลดีเยี่ยม พยายามที่จะแก้ไขปัญหาคำถามต่างๆ ด้วยตนเอง กล่าวคือมีจิตใจมุ่งมั่นที่จะเอาชนะอุปสรรคทั้งปวง แรงจูงใจประเภทนี้ได้แก่ให้เป็นที่ยอมรับของผู้อื่น ต้องการความเอาใจใส่ ความรัก เป็นแรงจูงใจเพื่อสร้างสัมพันธ์อันดีระหว่าง

3.2 แรงจูงใจใฝ่สัมพันธ (Affiliation motives) เป็นแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลปฏิบัติตน

3.3 แรงจูงใจต่อความนับถือของตนเอง (Self-esteem) เป็นแรงจูงใจที่บุคคลปรารถนาเป็นที่ยอมรับของสังคม มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของคนโดยทั่วไป ต้องการได้รับและการยกย่องจากสังคม ซึ่งจะนำมาสู่ความรู้สึกนับถือตนเอง

แรงจูงใจในการศึกษาระดับอุดมศึกษามีแนวโน้มสูงขึ้น อันเนื่องมาจากค่านิยมในปริญญา ความต้องการของผู้เรียน และการที่มีหรือไม่มีงานทำ จากการพิจารณาการศึกษาที่ผ่านมา สิ่งที่ได้ชัดเจนอย่างหนึ่งคือ การศึกษาได้รับการยอมรับให้เป็นปัจจัยพื้นฐานอย่างหนึ่ง ที่จะทำให้ชีวิตเป็นชีวิตที่สมบูรณ์ เช่นเดียวกับปัจจัยอาหาร ยาโรค เครื่องนุ่งห่ม และที่อยู่อาศัย (พจน์ สะเพียรชัย, 2526) นอกจากนี้แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนอาจเริ่มมีแนวหันเหเข้าสู่ผลได้ทางเศรษฐกิจ เช่น เรียนในสาขาที่หางาน ทำได้ง่าย มีรายได้ดี ไม่ต้องทำงานหนัก และที่สำคัญคือต้องเป็นงานประเภทที่มีใจรัก และชอบที่จะทำด้วย เป็นต้น บางครั้งการเลือกเรียนสาขาวิชาต่างๆ มักจะขึ้นอยู่กับค่านิยมของพ่อแม่ พี่น้องและเพื่อน โดยไม่คำนึงถึงความสามารถของผู้เรียน ในเรื่องการสนับสนุนของครอบครัว ถ้าครอบครัวใดมีฐานะทางเศรษฐกิจดี มักจะพยายามส่งเสริมบุตรหลานให้ได้เรียนระดับสูงสุดเท่าที่สติปัญญาจะเอื้ออำนวยให้เรียนได้ส่วนครอบครัวใดที่มีฐานะทางเศรษฐกิจไม่ดีไม่อาจส่งบุตรหลานให้เรียนถึงระดับอุดมศึกษาได้ก็จำเป็นต้องให้ออกไปประกอบอาชีพช่วยเหลือครอบครัวก่อน เมื่อมีโอกาสในภายหน้า และถ้ามีความสนใจจึงกลับเข้าศึกษาต่อใหม่ ในการเข้าศึกษาของกลุ่มหลังนี้มักจะมีลักษณะแตกต่างไปจากกลุ่มแรก คือ คนกลุ่มหลังนี้มักจะเลือกเรียนในสิ่งที่ตนสนใจ และเพื่อเพิ่มพูนวิทยฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจด้วย (ทิพวรรณ นพวงศ์ ณ อยุธยา, 2526 อ้างอิงใน กนกวรรณ รุ่งอรุณพิศาล, 2554)

แรงจูงใจในการศึกษาขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ ดังนี้ (สุภัททา ปันทะแพทย์, 2542 อ้างอิง ในกนกวรรณ รุ่งอรุณพิศาล, 2554)

1. แรงจูงใจเกิดจากความต้องการความสุขส่วนตัว มนุษย์มีความต้องการหาความสุขให้กับตนเอง หลีกหนีความไม่พึงพอใจ ดังนั้นแรงจูงใจจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ใ้มนุษย์แสดงพฤติกรรมเพื่อแสวงหาความสุข ไม่ว่าจะเป็นในด้านความสุขหรือความเจ็บปวด ซึ่งขึ้นอยู่กับความพอใจแห่งตน
2. แรงจูงใจเกิดจากการตอบสนองสัญชาตญาณ โดยไม่ต้องมีการเรียนรู้ เช่น การตอบสนองต่ออาหารตอบสนองต่อสิ่งเร้าทางเพศและความเจ็บปวดต่าง ๆ
3. แรงจูงใจเกิดขึ้นตามเหตุและผล คนเรามีอิสระที่จะกระทำหรือตัดสินใจต่าง ๆ โดยมีเหตุผลและรู้ว่าตนต้องการอะไร ทำให้การตัดสินใจเลือกเป็นแรงจูงใจตามหลักเหตุและผล
4. แรงจูงใจเกิดจากแรงขับ การกระทำที่มนุษย์เลือกกระทำขึ้นอยู่กับความมากมายของ

5. แรงจูงใจเกิดจากการกระตุ้นของอารมณ์ในบางครั้งบุคคลก็จะแสดงพฤติกรรมตาม
 สรุปลงได้ว่าแรงจูงใจในการเลือกศึกษาจะประกอบด้วยความต้องการ และเป้าประสงค์ที่มีลักษณะ
 ผสมผสานกันหลายประการ ทั้งด้านเหตุผลส่วนตัว ด้านสังคม ด้านเศรษฐกิจ ด้านบุคคลที่เกี่ยวข้อง และด้าน
 สถาบัน

สำหรับเหตุจูงใจในการศึกษาในระดับอุดมศึกษานั้นขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ ดังนี้(เจือจันทร์ จง
 สถิตอยู่, 2525)

1. สภาพฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมที่แตกต่างกัน
2. ทุนทรัพย์ที่ใช้ในการศึกษามากหรือน้อยกว่ากัน
3. คุณภาพของการจัดการศึกษาที่แตกต่างกันไป
4. ภูมิฐานะของสถานศึกษาที่อยู่ในส่วนกลางหรือส่วนภูมิภาค
5. ความมีชื่อเสียงของสถานศึกษาที่แตกต่างกัน

ปัจจัยทั้ง 5 ประการดังกล่าว เป็นผลให้บุคคลมีเหตุจูงใจในการเลือกเข้าศึกษาต่อต่างกัน

2. พฤติกรรมการเรียน

2.1 ทฤษฎีการเรียนรู้(วัลภา วงศ์จันทร์, 2554)การเรียนรู้ตามทฤษฎีของไทเลอร์ (Tylor)

- ความต่อเนื่อง (continuity) หมายถึง ในวิชาทักษะ ต้องเปิดโอกาสให้มีการฝึกทักษะในกิจกรรมและ
 ประสบการณ์บ่อยๆ และต่อเนื่องกัน
- การจัดช่วงลำดับ (sequence) หมายถึง หรือการจัดสิ่งที่มีความง่าย ไปสู่สิ่งที่มีความยาก ดังนั้นการ
 จัดกิจกรรมและประสบการณ์ ให้มีการเรียงลำดับก่อนหลัง เพื่อให้ได้
- บูรณาการ (integration) หมายถึง การจัดประสบการณ์จึงควรเป็นในลักษณะที่ช่วยให้ผู้เรียนได้
 เพิ่มพูนความคิดเห็นและได้แสดงพฤติกรรมที่สอดคล้องกัน เนื้อหาที่เรียนเป็นการเพื่ความสามารถ
 ทั้งหมดของผู้เรียนที่จะได้ใช้ประสบการณ์ได้ในสถานการณ์ต่าง ๆ กัน ประสบการณ์การเรียนรู้ จึง
 เป็นแบบแผนของปฏิสัมพันธ์ (interaction) ระหว่างผู้เรียนกับสถานการณ์ที่แวดล้อม

ทฤษฎีการเรียนรู้ ของกาเย่ (Gagne)

- การจูงใจ (Motivation Phase) การคาดหวังของผู้เรียนเป็นแรงจูงใจในการเรียนรู้
- การรับรู้ตามเป้าหมายที่ตั้งไว้(Apprehending Phase) ผู้เรียนจะรับรู้สิ่งที่สอดคล้องกับความตั้งใจ
- การปรุงแต่งสิ่งที่รับรู้ไว้เป็นความจำ (Acquisition Phase) เพื่อให้เกิดความจำระยะสั้นและระยะยาว
- ความสามารถในการจดจำ (Retention Phase)
- ความสามารถในการระลึกถึงสิ่งที่ได้เรียนรู้ไปแล้ว (Recall Phase)
- การนำไปประยุกต์ใช้กับสิ่งที่เรียนรู้ไปแล้ว (Generalization Phase)
- การแสดงออกพฤติกรรมที่เรียนรู้ (Performance Phase)
- การแสดงผลการเรียนรู้กลับไปยังผู้เรียน (Feedback Phase) ผู้เรียนได้รับทราบผลเร็วจะทำให้มีผลดี
 และประสิทธิภาพสูง

องค์ประกอบที่สำคัญที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้จากแนวคิดนักการศึกษา กาย์ (Gagne)

- ผู้เรียน (Learner) มีระบบสัมผัส และระบบประสาทในการรับรู้
- สิ่งเร้า (Stimulus) คือสถานการณ์ต่าง ๆ ที่เป็นสิ่งเร้าให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้
- การตอบสนอง (Response) คือพฤติกรรมที่เกิดขึ้นจากการเรียนรู้

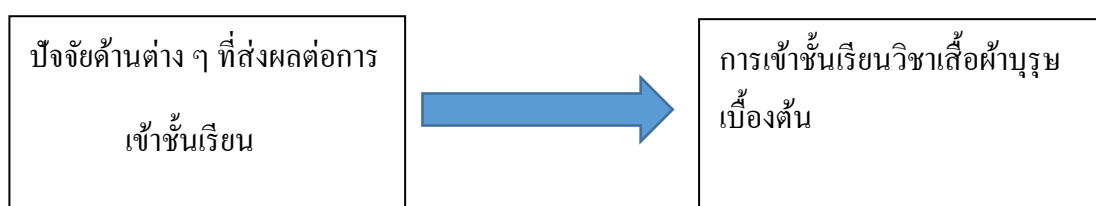
2.2 พฤติกรรมการเรียน

การเข้าชั้นเรียนของนักศึกษา มักแปรตามพฤติกรรมการเรียน กล่าวคือหากพิจารณาเฉพาะตัวนักศึกษาแล้วหากนักศึกษามีพฤติกรรมการเรียนที่ดีจะกระตุ้นให้เข้าชั้นเรียนอย่างสม่ำเสมอ ผู้เรียนมีพฤติกรรมการเรียนที่ดี ย่อมมีแนวโน้มที่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี ซึ่งมีงานวิจัยหลายเรื่องที่น่าสนใจในเรื่องนี้ โดยพบว่าพฤติกรรมการเรียนมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน(สุวิมล เค้นสุนทร. 2525 ; นุชนาฏ วรยศศรี. 2547 ; พรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช. 2547 และพรศรี บรรณกุลโรจน์. 2547 อ้างอิงใน ประณต คำนิม, 2549) ในทางตรงข้ามพฤติกรรมการเรียนที่ไม่ดีย่อมทำให้เกิดความล้มเหลวในการเรียน ดังงานวิจัยของเพอร์รี่และคณะ (Perry. ; et al. 2001 : 777 อ้างอิงใน ประณต คำนิม, 2549) ศึกษาเรื่องการเอาใจใส่ในการเรียนและการเอาใจใส่ในการลงมือปฏิบัติที่มีต่อความสำเร็จในการเรียนระดับมหาวิทยาลัยของนักศึกษา : กรณีศึกษาระยะยาวพบว่านักเรียนมัธยมปลายที่มีความสามารถจำนวนมาก ไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควรในการเรียนระดับมหาวิทยาลัย เนื่องจากพวกเขาไม่สามารถตรวจสอบและปรับปรุงข้อบกพร่องทางการเรียนของตน ตลอดจนขาดการเอาใจใส่ในการเรียน ด้วยเหตุนี้พฤติกรรมการเรียนจึงเป็นปัจจัยภายในที่สำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในส่วนของปัจจัยภายนอกที่น่าจะเข้ามามีผลที่สำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย คือการสนับสนุนทางสังคม ไม่ว่าจะเป็นการสนับสนุนทางสังคมจากครอบครัว จากเพื่อน หรือจากมหาวิทยาลัย เพราะเป็นสิ่งที่ช่วยให้บุคคลสามารถจัดการกับความเครียดและปัญหาต่างๆ ได้ดี ทำให้มีปัญหาด้านการเรียนและปัญหาจิตใจแต่เพียงเล็กน้อย (Dacey ; & Kenny. 1997 : 365 อ้างอิงใน ประณต คำนิม, 2549)

3.กรอบแนวคิด

ตัวแปรที่ศึกษา

- ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ปัจจัยที่ทำให้นักเรียนเข้าชั้นเรียนในวิชา เสื้อผ้าบุรุษเบื้องต้น ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566
- ตัวแปรตาม ได้แก่ การเข้าชั้นเรียนในวิชาเสื้อผ้าบุรุษเบื้องต้น ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าชั้นเรียนในรายวิชาเสื้อผ้าบุรุษเบื้องต้น ของนักเรียนระดับชั้น ปวส.1/2 ภาควิชาเสื้อผ้าบุรุษเบื้องต้น วิทยาลัยอาชีวศึกษาเขตภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 18 คน ดำเนินการโดยกระบวนการทางสถิติคือกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง เก็บรวบรวมข้อมูล จัดทำข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้ ได้แก่ นักเรียนระดับชั้น ปวส.1/2 ภาควิชาเทคโนโลยีแฟชั่นและเครื่องแต่งกาย วิทยาลัยอาชีวศึกษาเขตภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 18 คน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือนักเรียนที่เรียนในรายวิชาเสื้อผ้าบุรุษเบื้องต้น ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 การวิจัยในครั้งนี้ได้ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง คือนักเรียนที่ไม่เข้าชั้นเรียน ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 18 คน โดยใช้ประชากรทั้งหมดเป็นกลุ่มตัวอย่าง โดยแจกแบบสอบถามให้กับนักเรียนที่เข้าเรียนและไม่เข้าเรียนจนครบ 18 คน

2. การเก็บรวบรวมข้อมูล

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาเชิงปริมาณ (Quantitative Research) โดยการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าชั้นเรียนและไม่เข้าชั้นเรียนของนักเรียนระดับชั้น ปวส.1/2 ภาควิชาเทคโนโลยีแฟชั่นและเครื่องแต่งกาย วิทยาลัยอาชีวศึกษาเขตภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 โดยขอความร่วมมือจากนักเรียนที่เข้าชั้นเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 18 คน

3. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) โดยมีขั้นตอนดังนี้

1. นำแบบสอบถามแจกกลุ่มตัวอย่างให้ตอบแบบสอบถามจำนวน 18 คน แล้วคิดตามเก็บรวบรวมข้อมูล
2. นำแบบสอบถามที่ได้รับกลับคืนมาตรวจสอบความสมบูรณ์ และให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้
3. นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามมาคำนวณหาค่าทางสถิติ
4. การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนที่ 1 คุณสมบัติส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามโดยการหาค่าร้อยละ (Percentage)

5. การวิเคราะห์ข้อมูลตามแบบสอบถามส่วนที่ 2 ความคิดเห็นของนักเรียนต่อปัจจัยที่มีผลต่อการเข้าชั้นเรียนทั้ง 10 ข้อ วิเคราะห์โดยใช้ ค่าเฉลี่ย (ค่าเฉลี่ยของคะแนนเป็นตัวชี้วัด โดยแบ่งช่วงชั้นเท่ากัน ซึ่งคะแนนสูงสุดเท่ากับ 5 และคะแนนต่ำสุดเท่ากับ 1 เพื่อให้ได้ลักษณะเกณฑ์เป็นแบบการแจกแจงปกติ ดังนี้

ระดับการให้คะแนนเฉลี่ยในแต่ละระดับชั้นจะใช้การคำนวณช่วงกว้างของคะแนนในแต่ละชั้น

$$\text{พิสัย} = \frac{\text{พิสัย}}{\text{จำนวนชั้น}}$$

พิสัย (Range) คือ การหาการกระจายของข้อมูลโดยนำข้อมูลที่มีค่าสูงสุดลบด้วยข้อมูลที่มีค่าต่ำที่สุด เพื่อให้ได้ค่าที่เป็นช่วงของการกระจาย ซึ่งสามารถบอกความกว้างของข้อมูลชุดนั้น ๆ การคำนวณค่าพิสัยสามารถทำได้โดย

$$\text{พิสัย} = \text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}$$

ดังนั้นความกว้างของอันตรภาคชั้นจะคำนวณได้ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{5-1}{5} \\ &= 0.8 \end{aligned}$$

ระดับความคิดเห็นปรับเป็นระดับคะแนนได้ดังนี้

ระดับความคิดเห็น	ระดับค่าเฉลี่ย
มากที่สุด	4.21-5.00
มาก	3.41-4.20
ปานกลาง	2.61-3.40
น้อย	1.81-2.60
ไม่เกี่ยวข้อง	1.00-1.80

4. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

1. ค่าร้อยละ (Percentage)

$$\text{ร้อยละ} = \frac{\text{ความถี่ที่ต้องการเปรียบเทียบ}}{\text{จำนวนทั้งหมด}} \times 100$$

11

2. ค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean)

$$\bar{X} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ \bar{X} คือ ค่าเฉลี่ย
 $\sum x$ คือ ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 N คือ ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าชั้นเรียนในรายวิชาเสื่อผ้าบุรุษเบื้องต้น ของนักเรียนระดับชั้น ปวส.1/2 ภาควิชาเทคโนโลยีแฟชั่นและสิ่งทอ วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 18 คน โดยการสำรวจจากแบบสอบถามและได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

n แทน ขนาดของตัวอย่าง

\bar{x} แทน ค่าเฉลี่ย (Mean)

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล จัดออกเป็น 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 คุณสมบัติส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นของนักเรียนต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าชั้นเรียนของนักเรียนระดับชั้น ปวส.1/2 ภาควิชาเทคโนโลยีแฟชั่นและสิ่งทอ วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา ในรายวิชาอาหารว่าง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์คุณสมบัติส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม จำแนกตาม เพศ และการเข้าชั้นเรียน โดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละดังนี้

ตารางที่ 1 จำนวนและร้อยละของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรศึกษา	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
- ชาย	0	00.0
- หญิง	18	100.0
รวม	18	100.0
2. การเข้าชั้นเรียน		
- ต่ำกว่า 3 ครั้ง	0	0.00
- 4 – 6 ครั้ง	3	19.0
- 6 ครั้ง ขึ้นไป	15	81.0
รวม	18	100.0

จากตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์คุณสมบัติส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามในการศึกษารั้งนี้ จำนวน 18 คน พบว่านักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 100 นักเรียนเพศชายที่ตอบแบบสอบถามทั้งสิ้น จำนวน 0 คน คิดเป็นร้อยละ 0 ตามลำดับ

การเข้าชั้นเรียนของนักเรียนพบว่านักศึกษาที่ทำการตอบแบบสอบถามทั้งหมดเข้าเรียนมากกว่า 3 ครั้งขึ้นไป โดยนักเรียนส่วนใหญ่มีจำนวนครั้งที่เข้าเรียนมากกว่า 6 ครั้ง จำนวนทั้งสิ้น 13 คน คิดเป็นร้อยละ 81 นักศึกษาที่เข้าเรียนอยู่ระหว่าง 4-6 ครั้ง มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 19

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ความคิดเห็นของนักเรียนต่อบัณฑิตที่ส่งผลต่อการเข้าเรียนของนักเรียนระดับชั้น ปวส. 1/2 ภาควิชาเทคโนโลยีแพชชั่นและสิ่งทอ วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา ในรายวิชาเสื้อผ้าบุรุษเบื้องต้น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

ตารางที่ 2 แสดงค่าเฉลี่ยของความคิดเห็นของนักเรียนต่อบัณฑิตที่ส่งผลต่อการเข้าเรียนของนักเรียนระดับชั้น ปวส.1/2 ภาควิชาเทคโนโลยีแพชชั่นและสิ่งทอ วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา ในรายวิชาเสื้อผ้าบุรุษเบื้องต้น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าชั้นเรียน	ค่าเฉลี่ยประเด็น ความคิดเห็น \bar{X}	ส่วนเบี่ยงเบน มาตรฐาน (SD)	ระดับความ คิดเห็น
1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	4.15	0.99	มาก
2. ลักษณะสภาพแวดล้อมของห้องเรียน	4.12	0.70	มาก
3. ความเชื่อมั่นที่มีต่ออาจารย์ผู้สอน	4.87	0.33	มากที่สุด
4. สัมพันธภาพระหว่างอาจารย์และนักเรียนในระหว่าง การเรียนในชั้นเรียน	4.81	0.39	มากที่สุด
5. สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน	4.18	0.81	มาก
6. สภาวะทางเศรษฐกิจของครอบครัว	3.12	0.93	ปานกลาง
7. ความรับผิดชอบต่อตนเองของนักเรียน	4.56	0.61	มากที่สุด
8. การเดินทางมาวิทยาลัย	4.50	0.61	มากที่สุด
9. สุขภาพจิตของนักเรียน	2.75	1.15	ปานกลาง
10. ความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนของนักเรียน	4.50	0.79	มากที่สุด

จากตารางที่ 2 ความคิดเห็นของนักเรียนต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าเรียนของนักเรียนระดับชั้น ปวส. 1/2 ภาควิชาเทคโนโลยีแพชั่นและสิ่งทอ วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา ในรายวิชาเสื้อผ้าบุรุษเบื้องต้น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อโดยให้ระดับความคิดเห็นพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าชั้นเรียนที่มีความคิดเห็นในระดับมากที่สุด ได้แก่ ประเด็นความเชื่อมั่นที่มีต่ออาจารย์ผู้สอน (4.87) สัมพันธภาพระหว่างอาจารย์และนักเรียนในระหว่างการเรียนในชั้นเรียน (4.81) ความรับผิดชอบต่อตนเองของนักเรียน (4.56) การเดินทางมาวิทยาลัย (4.50) ความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนของนักเรียน (4.50) ลักษณะสภาพแวดล้อมของห้องเรียน (4.12) สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน (4.18) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (4.15) สภาวะทางเศรษฐกิจของครอบครัว (3.12) และสุขภาพจิตของนักเรียน (2.75)

ระดับความคิดเห็นของปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าชั้นเรียนของนักเรียนระดับชั้น ปวส.1/2 ภาควิชาเทคโนโลยีแพชั่นและสิ่งทอ วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา ในรายวิชาเสื้อผ้าบุรุษเบื้องต้น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

น้อย และไม่เกี่ยวข้อง ไม่พบปัจจัยใดที่อยู่ในเกณฑ์คะแนนเฉลี่ยในระดับนี้

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะนักเรียนระดับชั้น ปวส.1/2 ภาควิชาเทคโนโลยีแพชั่นและสิ่งทอ วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา ในรายวิชาเสื้อผ้าบุรุษเบื้องต้น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

นักเรียนมีความคิดเห็นว่าการเข้าชั้นเรียนของนักเรียนระดับชั้น ปวส.1/2 ภาควิชาเทคโนโลยีแพชั่นและสิ่งทอ วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา ในรายวิชาเสื้อผ้าบุรุษเบื้องต้น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 อยากให้มีการสอนด้านปฏิบัติ หรือเทคนิคต่าง ๆ อาหารที่แปลกใหม่ หรือที่ผู้เรียนต้องการปฏิบัติ (เน้นผู้เรียนสำคัญ)

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนระดับชั้น ปวส.1/2 ภาควิชาเทคโนโลยีแพชั่นและสิ่งทอ วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา ในรายวิชาเสื้อผ้าบุรุษเบื้องต้น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามทั้งที่เข้าเรียนและไม่เข้าเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวนทั้งสิ้น 16 คน เป็นเพศหญิง 18 คน คิดเป็นร้อยละ 100

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการเข้าชั้นเรียนของนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามทั้งที่เข้าเรียนและไม่เข้าเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 จำนวนทั้งสิ้น 18 คน ส่วนใหญ่เข้าเรียนมากกว่า 6 ครั้งขึ้นไปในภาคเรียนที่ 1/2558 โดยมีจำนวนทั้งสิ้น 15 คน คิดเป็นร้อยละ 81 และเข้าชั้นเรียน 4-6 ครั้ง มีจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 19

3. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าชั้นเรียนของนักเรียนระดับชั้น ปวส.1/2 ภาควิชาเทคโนโลยีแพชั่นและสิ่งทอ วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา ในรายวิชาเสื้อผ้าบุรุษเบื้องต้น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ที่มีระดับความคิดเห็นในระดับมากที่สุด เรียงตามอันดับได้ดังนี้ คือ ความเชื่อมั่นที่มีต่ออาจารย์ผู้สอน มีคะแนนเป็นอันดับ 1 รองลงมาคือ ประเด็นของสัมพันธภาพระหว่างอาจารย์และนักศึกษาในระหว่างการเรียนในชั้นเรียน มีคะแนนเป็นอันดับ 2 และประเด็นความรับผิดชอบต่อตนเองของนักเรียน มีคะแนนเป็นอันดับ 3 ตามด้วยประเด็นการเดินทางมาวิทยาลัย และสุดท้ายคือประเด็นความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนของนักศึกษา มีคะแนนเป็นอันดับ 4

4. ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าชั้นเรียนของนักเรียนระดับชั้น ปวส.1/2 ภาควิชาเทคโนโลยีแพชั่นและสิ่งทอ วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา ในรายวิชาเสื้อผ้าบุรุษเบื้องต้น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ที่มีระดับความคิดเห็นในระดับมาก เรียงตามอันดับได้ดังนี้ คือ เรียงตามอันดับจากปัจจัยทั้งหมดได้ดังนี้คือ ประเด็นสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน มีคะแนนเป็นอันดับ 5 ประเด็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นอันดับที่ 6 และ ส่วนประเด็นของลักษณะสภาพแวดล้อมของห้องเรียน ลำดับที่ 7 ตามลำดับ ประเด็นที่มีคะแนนปานกลาง คือ สภาวะทางเศรษฐกิจของครอบครัวและสุขภาพจิตของนักเรียนมาเป็นอันดับที่ 8 และ 9

อภิปรายผลการวิจัย

พิจารณาปัจจัยส่งผลต่อการเข้าชั้นเรียนนักเรียนระดับชั้น ปวส.1/2 ภาควิชาเทคโนโลยีแพชชั่นและสิ่งทอ วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา ในรายวิชาเสื้อผ้าบุรุษเบื้องต้น ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2566 ในแต่ละประเด็นดังนี้

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นปัจจัยที่ส่งผลเข้าเรียนในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจากระบบการศึกษาของวิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา ภาควิชาอาหารและโภชนาการเป็นระบบมีระบบการเรียนการสอนแบบกลุ่ม จึงทำให้ผู้เรียนช่วยกันในการปฏิบัติงานกลุ่มในแต่ละครั้ง อีกทั้งผู้เรียนสามารถเก็บงานค้างที่ไม่ได้ทำการทดสอบภาคปฏิบัติพร้อมเพื่อนร่วมชั้นเรียน ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนมากขึ้น จึงส่งผลให้ปัจจัยนี้ที่อยู่ในอันดับที่ 6 จาก 8 อันดับ

ลักษณะสภาพแวดล้อมของห้องเรียน เป็นปัจจัยที่ส่งผลเข้าเรียนในระดับมาก เนื่องจากมีการใช้ห้องเรียนร่วมกัน ปัจจัยลักษณะสภาพแวดล้อมของห้องเรียนจึงไม่ส่งผลต่อการเข้าชั้นเรียนของเรียนมากนัก ทั้งนี้ปัจจัยนี้ถูกจัดให้เป็นอันดับที่ 7 เท่ากับประเด็นของสัมพันธภาพระหว่างนักศึกษา กับเพื่อน จาก 8 อันดับ

ความเชื่อมั่นที่มีต่ออาจารย์ผู้สอน เป็นปัจจัยที่ส่งผลเข้าเรียนในระดับมากที่สุด และนักเรียนให้คะแนนความสำคัญเป็นปัจจัยอันดับที่ 1 จากการสอบถามนักเรียนของสาขาวิชา ฯ พบว่าการที่นักเรียนเข้าชั้นเรียนในกระบวนวิชานี้มากเนื่องจากอาจารย์ผู้สอนมีประสบการณ์ทั้งการสอนและการวิจัย จึงสามารถโยงความสัมพันธ์ของวิชาที่สอนกับกระบวนวิชาอื่น ๆ ของสาขาวิชา ฯ และสภาพแวดล้อมที่เกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในปัจจุบันได้

สัมพันธภาพระหว่างอาจารย์และนักศึกษาในระหว่างการเรียนในชั้นเรียน เป็นปัจจัยที่ส่งผลเข้าเรียนในระดับมากที่สุด และมีคะแนนเท่ากันเป็นอันดับ 2 รองจากความเชื่อมั่นที่มีต่ออาจารย์ผู้สอน มีคะแนนเป็นอันดับ 1

สัมพันธภาพระหว่างนักศึกษากับเพื่อน เป็นปัจจัยที่ส่งผลเข้าเรียนในระดับมาก ถูกจัดให้เป็นอันดับที่ 5 จึงไม่ส่งผลต่อการเข้าชั้นเรียนของเรียนมากนัก

สภาวะทางเศรษฐกิจของครอบครัว เป็นปัจจัยที่ส่งผลเข้าเรียนในระดับปานกลาง และเป็นปัจจัยที่มีอันดับคะแนนเป็นลำดับที่ 8 การที่นักเรียน มีความเห็นว่าปัจจัยนี้มีผลต่อการเข้าชั้นเรียนน้อยมาก และเป็นปัจจัยสุดท้ายที่ไม่มีผลต่อผู้เรียน

ความรับผิดชอบของตนเองของนักศึกษา เป็นปัจจัยที่ส่งผลเข้าเรียนในระดับมากที่สุด ทั้งนี้เพราะการเรียนการสอนของรายวิชาอาหารว่าง จะเป็นรายวิชาที่ต้องลงมือปฏิบัติงานและการทำงานเป็นกลุ่ม ซึ่งแต่ละคนจะต้องแบ่งหน้าที่รับผิดชอบร่วมกันในกลุ่ม เพื่อให้งานสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี จึงต้องมีความรับผิดชอบตนเองค่อนข้างสูง ดังนั้นปัจจัยนี้จึงไม่เป็นปัจจัยที่มีผลมาก โดยมีคะแนนเป็นอันดับที่ 3 จาก 8 อันดับ

การเดินทางมหาวิทยาลัย เป็นปัจจัยที่ส่งผลเข้าเรียนในระดับมากที่สุด โดยมีคะแนนเป็นอันดับ 4 เนื่องจากส่วนใหญ่เป็นผู้ที่มีภูมิลำเนาอยู่ในต่างจังหวัดต้องเดินทางมาศึกษาต่อ โดยอยู่หอพักที่ไม่มีผู้ปกครองควบคุม แนะนำ การปรับตัวต่อสถานการณ์ที่ต้องอาศัยประสบการณ์ชีวิตยังทำได้ไม่ดีเท่าที่ควร บางครั้งอาจนำพาตนเองไปในทางที่ไม่ถูกต้องจึงต้องปกปิดปัญหาต่อผู้ปกครองทำให้สุขภาพจิตถดถอย ซึมเศร้า และไม่อยากพบผู้คนที่ส่งผลต่อการเข้าชั้นเรียนของนักเรียน ปัจจัยข้อนี้จึงมีคะแนนเป็นอันดับต้น ๆ คืออยู่ในอันดับที่ 4 จาก 8 อันดับของปัจจัย

สุขภาพจิตของนักเรียน เป็นปัจจัยที่ส่งผลเข้าเรียนในระดับปานกลาง โดยมีคะแนนเป็นอันดับ 9 ซึ่งไม่มีผลทำให้สุขภาพจิตถดถอย ซึมเศร้า และไม่อยากพบผู้คนที่ส่งผลต่อการเข้าชั้นเรียนของนักเรียน

ความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนของนักเรียน เป็นปัจจัยที่ส่งผลเข้าเรียนในระดับมากที่สุด และเป็นปัจจัยที่มีระดับคะแนนเป็นอันดับ 5 ทั้งนี้เพราะโดยส่วนใหญ่สภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัว นักศึกษาที่เข้ามาเรียนที่วิทยาลัย มีรายได้ปานกลางจนถึงรายได้ต่ำ นักเรียนจึงถูกคาดหวังจากผู้ปกครองให้เรียนจบในเวลาที่ดีที่สุดเพื่อที่จะได้ประกอบอาชีพและช่วยแบ่งเบาภาระของครอบครัว ดังนั้นปัจจัยนี้จึงเป็นปัจจัยอันดับแรก ๆ ให้นักเรียนเข้าชั้นเรียน

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. อาจารย์ผู้สอนควรมีการปรับเปลี่ยนรูปแบบการสอนให้มีปฏิสัมพันธ์กับนักเรียนเพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้จากการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่ทำให้นักศึกษาเข้าชั้นเรียนในรายวิชาสื่อผ้าบุษเบี่ยงต้น เป็นอันดับแรกคือ ความเชื่อมั่นที่มีต่ออาจารย์ผู้สอน และจากการสอบถามนักเรียนถึงสาเหตุการไม่เข้าชั้นเรียนในกระบวนวิชาอื่น ๆ โดยมากมักมีสาเหตุจากการขาดปฏิสัมพันธ์ระหว่างอาจารย์ผู้สอนกับนักเรียน ทำให้ไม่กล้าถามหรือแสดงความคิดเห็นในระหว่างการเรียนการสอน จึงทำให้เกิดปัญหาไม่เข้าใจหรือเกิดความขัดแย้งในบทเรียน กับความรู้ที่เคยได้รับมา เมื่อปัญหาสะสมมากขึ้นทำให้ขาดแรงจูงใจในการเข้าชั้นเรียนและไม่เข้าชั้นเรียน สำหรับนักเรียนปัญหานี้ควรต้องให้ความสำคัญอย่างมาก เพราะหากนักเรียนขาดเรียนบ่อยครั้งจะไม่สามารถทำการสอบปลายภาคได้ อีกทั้งการสอนปฏิบัติจะต้องลงมือทำพร้อม ๆ กัน หากนักเรียนไม่ได้เรียนพร้อมเพื่อนก็จะไม่สามารถทราบถึงขั้นตอนการทำที่ถูกต้องได้จึงต้องมีการแก้ไขเร่งด่วน

2. ควรมีระบบอาจารย์ที่ปรึกษาที่เข้มแข็ง ทั้งนี้จากการศึกษาพบว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าชั้นเรียนของนักเรียนอันดับต้น ๆ คือปัจจัยด้านความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนของนักเรียน และปัจจัยด้านสุขภาพจิตของนักเรียน ซึ่งทั้งสองปัจจัยมีความสัมพันธ์กัน โดยทั่วไปแล้วผู้ปกครองมักมีความคาดหวังสูงต่อการเรียนของนักเรียน อาจทำให้เกิดความกดดันต่อตัวนักเรียนและส่งผลกระทบต่อสุขภาพจิต ทำให้เกิดความภาวะถดถอย ไม่อยากเข้าชั้นเรียน ซึ่งหากอาจารย์ที่ปรึกษาที่คอยสังเกตพฤติกรรมกรเข้าชั้นเรียนของนักเรียนแล้วจะช่วยลดปัญหาจากปัจจัยทั้ง 2 ปัจจัยนี้ได้ และยังช่วยลดปัญหาการย้ายคณะเรียนของนักเรียน ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น การมีระบบอาจารย์ที่ปรึกษาควรกระทำให้เป็นรูปธรรม อาจารย์ผู้ได้รับมอบหมายให้เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาจะต้องสร้างความคุ้นเคยและเป็นกันเองกับนักเรียน เพราะนอกจากจะให้คำปรึกษาปัญหาทั้งด้านการเรียนและปัญหาด้านสังคมแล้ว ยังต้องทำหน้าที่ชักจูงให้นักเรียนประพฤติตนให้มีคุณธรรม จริยธรรม เพื่อที่จะเป็นกำลังสำคัญของประเทศต่อไป

3. ส่งเสริมให้อาจารย์ทำวิจัยในสาขาที่สอนเพื่อเพิ่มความเชื่อมั่นของนักเรียนที่มีต่ออาจารย์ จากการศึกษาในครั้งนี้พบว่าปัจจัยที่มีผลมากต่อการเข้าชั้นเรียนของนักเรียนปัจจัยหนึ่งคือ ปัจจัยด้านความเชื่อมั่นที่มีต่ออาจารย์ผู้สอน ซึ่งมีคะแนนสูงเป็นอันดับ 2 จาก 8 อันดับ การสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักเรียนจะต้องเกิดจากการที่อาจารย์ผู้สอนสามารถอธิบายเนื้อหาของกระบวนวิชาได้อย่างถูกต้อง ให้ความรู้ครอบคลุม มองภาพรวมของกระบวนวิชาได้อย่างชัดเจน ดังนั้นการท วิจัยจะเป็นการกระตุ้นให้อาจารย์ผู้สอนศึกษาค้นคว้าในหัวเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยซึ่งบางส่วนต้องอาศัยความเข้าใจในทฤษฎีพื้นฐานที่สามารถโยงเข้ากับกระบวนวิชาที่สอนได้

เอกสารอ้างอิง

- พรพจน์ เพ็ชรทวีพรเดช 2547 ปัจจัยด้านพฤติกรรมการณ์เรียนที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
 นักศึกษามหาวิทยาลัยกรุงเทพ, สารนิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต (จิตวิทยาพัฒนาการ)
 กรุงเทพมหานคร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นุชนาฏ วรยศศรี 2544 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาสถาบัน
 เทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพระนครใต้ กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- คณาจารย์ภาควิชาจิตวิทยา 2535 จิตวิทยาทั่วไป (พิมพ์ครั้งที่ 6) มหาวิทยาลัยรามค าแหง คณะศึกษาศาสตร์
 กรุงเทพมหานคร ส นักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามค าแหง
- พจน์สะเพียรชัย 2526 การศึกษากับการพัฒนาเยาวชน วารสารการศึกษาแห่งชาติ 17(2), 7-35
- กนกวรรณ รุ่งอรุณพิศาล 2554 ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อผลการมาเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในรายวิชาการจัดการและ
 พฤติกรรมองค์กร ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2554 กรุงเทพมหานคร มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
- เจือจันทร์ จงสถิตอยู่ 2525 ความต้องการทางการศึกษา โอกาสและการเลือก วารสารการศึกษาแห่งชาติ
 16(2), 11-17
- วัลภา วงศ์จันทร์ 2554 ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการณ์เรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
 รายวิชาการเงินระหว่างประเทศ (กง.422) เชียงใหม่ มหาวิทยาลัยพายัพ

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม

การศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าชั้นเรียนของนักเรียนระดับชั้น ปวช.2/1
ภาควิชาอาหารและโภชนาการ วิทยาลัยอาชีวศึกษายะลา ในรายวิชาอาหารว่าง
ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2558

ส่วนที่ 1 คุณสมบัติส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ ชาย หญิง

2. จำนวนครั้งที่มาเรียน

ต่ำกว่า 3 ครั้ง 4-6 ครั้ง 6 ครั้งขึ้นไป

ส่วนที่ 2 ความคิดเห็นของนักศึกษาต่อปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าชั้นเรียนในรายวิชาอาหารว่าง

ปัจจัยที่ส่งผลต่อการเข้าชั้นเรียน	ระดับความคิดเห็น				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่เกี่ยวข้อง
1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน					
2. ลักษณะสภาพแวดล้อมของห้องเรียน					
3. ความเชื่อมั่นที่มีต่ออาจารย์ผู้สอน					
4. สัมพันธภาพระหว่างอาจารย์และนักเรียนในระหว่างการเรียนในชั้นเรียน					
5. สัมพันธภาพระหว่างนักเรียนกับเพื่อน					
6. สถานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว					
7. ความรับผิดชอบต่อตนเองของนักเรียน					
8. การเดินทางมาวิทยาลัย					
9. สุขภาพจิตของนักเรียน					
10. ความคาดหวังของผู้ปกครองต่อการเรียนของนักเรียน					

ส่วนที่ 3 ข้อเสนอแนะ.....

.....

ขอขอบคุณที่ตอบแบบสอบถาม